

Sygn. akt VIII C 559/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

przeciwko B. B.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na rzecz pozwanego B. B. kwotę 917,00 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 559/19

UZASADNIENIE

W dniu 1 marca 2018 roku powód Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu B. B. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 4.074,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot i dat wskazanych w pozwie oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że w wyniku kontroli biletowych w pojazdach należących do powoda w dniach 3 marca 2015 roku, 24 marca 2015 roku, 23 kwietnia 2015 roku, 17 maja 2015 roku, 26 maja 2015 roku, 14 października 2015 roku, 20 października 2015 roku, 9 grudnia 2015 roku, 22 grudnia 2015 roku, 22 lutego 2016 roku, 21 marca 2016 roku, 12 kwietnia 2016 roku, 26 kwietnia 2016 roku, 27 maja 2016 roku, 16 czerwca 2016 roku, 30 sierpnia 2016 roku, 25 października 2016 roku, 14 stycznia 2017 roku stwierdzono u pozwanego brak ważnych biletów podróży uprawniających do korzystania z usług powoda. W następstwie każdego z w/w zaistniałych zdarzeń na pozwanego zostały wystawione wezwania do wniesienia w terminie 30 dni opłaty dodatkowej w kwocie po 200 zł oraz kwot po 3,80 zł tytułem opłaty za podróż. Powyższe roszczenia stały się wymagalne odpowiednio w dniu 3 kwietnia 2015 roku, 24 kwietnia 2015 roku, 24 maja 2015 roku, 17 czerwca 2015 roku, 26 czerwca 2015 roku, 14 listopada 2015 roku, 20 listopada 2015 roku, 9 stycznia 2016 roku, 22 stycznia 2016 roku, 24 marca 2016 roku, 21 kwietnia 2016 roku, 13 maja 2016 roku, 27 maja 2016 roku, 17 lipca 2016 roku, 30 września 2016 roku, 25 listopada 2016 roku, 24 lutego 2017 roku.

Postanowieniem z dnia 21 grudnia 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

(pozew k. 3-13., postanowienie k. 40 odw)

Na rozprawie w dniu 23 maja 2019 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. W imieniu pozwanego stawił się jego pełnomocnik, który nie uznał powództwa, wniósł o jego oddalenie podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia.

(protokół rozprawy k. 78)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniach 3 marca 2015 roku, 24 marca 2015 roku, 23 kwietnia 2015 roku, 17 maja 2015 roku, 26 maja 2015 roku, 14 października 2015 roku, 20 października 2015 roku, 9 grudnia 2015 roku, 22 grudnia 2015 roku, 22 lutego 2016 roku, 21 marca 2016 roku, 12 kwietnia 2016 roku, 26 kwietnia 2016 roku, 27 maja 2016 roku, 16 czerwca 2016 roku, 30 sierpnia 2016 roku, 25 października 2016 roku, 14 stycznia 2017 roku poprzez zajęcie miejsca w pojazdach należących do powoda, pozwany zawarł umowy przewozu z (...) Spółką z o.o. w Ł., która wykonywała zadania zlecone przez Gminę Ł. w zakresie lokalnego transportu zbiorowego. Pozwany nie uiścił opłaty za powyższe przejazdy i nie skasował biletu. W trakcie w/w podróży pozwany został skontrolowany przez kontrolera biletów, który w związku ze stwierdzonym za każdym razem brakiem biletu, wystawił każdorazowo na pozwanego wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej w wysokości 200 zł oraz opłaty za podróż w wysokości 3,80 zł, zgodnie z właściwą uchwałą Rady Miejskiej w Ł. oraz przepisami porządkowymi lokalnego transportu zbiorowego w Ł.. Wskazane opłaty podlegały uiszczeniu na rzecz powoda w terminie 30 dni. (wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej k.47-66, okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie, z uwagi na przedawnienie dochodzonych roszczeń.

Z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Przypomnienia wymaga, iż od dnia 9 lipca 2018 roku wszedł w życie przepis art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Jednocześnie w myśl art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 1104), mocą której zmieniono m.in. przepisy dotyczące przedawnienia roszczeń, roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej (to jest Kodeksie cywilnym), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (to jest w znowelizowanym brzmieniu). Powyższe oznacza konieczność brania przez Sąd pod uwagę z urzędu przedawnienia roszczenia przy orzekaniu od dnia 9 lipca 2018 roku, także w sprawach wszczętych przed tym dniem, a dotyczących roszczeń przysługujących przeciwko konsumentom.

Roszczenia dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia są roszczeniami majątkowymi przysługującymi przeciwko konsumentowi, a zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku prawo przewozowe (t.j. Dz.U. 2015, poz. 915) roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.)

oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a wszczęty ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Roszczenia dochodzone przedmiotowym powództwem stały się wymagalne odpowiednio w dniach 3 kwietnia 2015 roku, 24 kwietnia 2015 roku, 24 maja 2015 roku, 17 czerwca 2015 roku, 26 czerwca 2015 roku, 14 listopada 2015 roku, 20 listopada 2015 roku, 9 stycznia 2016 roku, 22 stycznia 2016 roku, 24 marca 2016 roku, 21 kwietnia 2016 roku, 13 maja 2016 roku, 27 maja 2016 roku, 17 lipca 2016 roku, 30 września 2016 roku, 25 listopada 2016 roku, 24 lutego 2017 roku. W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 1 roku od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu – powód nie wykazał, by takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce. Powód wystąpił z pozwem o zasądzenie powyższych roszczeń pieniężnych dopiero w dniu 1 marca 2018 roku, a zatem po upływie rocznego terminu przedawnienia każdego z nich.

W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał, aby pozwany zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie sposób także uznać by względy słuszności wymagały nieuwzględnienia w przedmiotowej sprawie upływu terminu przedawnienia, zgodnie z art. 117¹ § 1 i 2 k.c. W sprawie nie stwierdzono bowiem, aby zachodziły jakiegokolwiek wyjątkowe okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, w tym nie stwierdzono, aby miała na to jakiegokolwiek wpływ sama zobowiązana.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany wygrał proces w całości, a zatem należy mu się zwrot poniesionych kosztów procesu. Koszty te wyniosły kwotę 917 zł i obejmują wynagrodzenie pełnomocnika z wyboru – 900 zł (2 pkt 3 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800)) i opłata od pełnomocnictwa 17 zł.

Powyższą kwotę Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego.